

და ნაწერები გაზეთებში, ვითომც გორში დიდი უსუფთობა იყოს და წუხანები იღვს. მაგრამ ამ საგნის შესახებ საკუთრივ მოგწერათ.

* * * თუკა: ჩვენი ერთგვარობით მოკლული ყოფი-ცხოვრების მიმდინარეობა კვირას, 12 ივლისს, განსხვავდება წარმოდგენით, რომელიც გამართეს არსებულ ენაზედ აქაურ სტენის მოყვარულთა სიმშინის საქველმოქმედო საზოგადოების თეატრში. ზეარმოდგენილი იყო ცნობილი პიესა „ბედნიერი დღე“ (СЧАСТЛИВЫЙ ДЕНЬ) და ვოლხოვსკის ვოდველი: „ეუფეუ“. ბედნიერმა დღემ კარგად ჩაიარა. ლამაზად შესარულეს თავითაი რომელიც ბ-ნმა ჯორჯემ (სანდროვისა), ბ-ნმა ანდრეევმა (ფსევდონიამ) (გენერალ შურგინისა) და ბ-ნმა სვერსკიმ (ფსევდონიამ) (ჩინოვნი ინანოვისა). ამ უკანასკნელმა ხ-ლბი თუმცა ძალიან აცინა, მაგრამ ამასთანავე, რომ იტყვიან ხომღმ, „გადამოლოა“ კიდევ. ქალებს საზოგადოთ არა უტყრიდათ-რა. ნამეტნავად კარგი იყო სანდროვისა რომელიც ბ-ნი პარჯანოვისა, რომელსაც შესაფერი გრიმი გაეკეთებინა და თამაშობაც შესამბული ჰქონდა.

ვოდველი „ეუფეუ“, რომელიც მხიარულის შინაარსისა, უფერულად ჩაიარა. გამოვლენულ სემინარიულ ავთონგორ სტრატორატორი სტრასტონისგორსკისი რომელიც ბ-ნი სვერსკიმ (არტიტიკა სასარინი-ბიბოვისი) საოპერეტო დასისა ტელიოსში) მტად სუსტად შესარულდა. სხვა სტენის მოყვარენიც კოკლოდბდნ.

წარმოდგენის დიდი-ძალი ხალხი დაესწრო. შემოსავალი კარგი უნდა იყოს, მით უფრო, რომ ფსენები ძალიან აეწიათ. წარმოდგენილად შე-მოსავალი „ხოლორასთან გამკლავების საქმის“ სასარგებლოდ გადაიღო. წარმოდგენები ამ ახრით, ახლანდელ დღეში, მართლა რომ საკუთრა, რა-დენაც შემოსულის ფულით საზო-ღერო საქმე წინ წაიწიეს.

ფელეტონი

მეზამინის წინად

(მოთხოვნა გვირგვინ ბუნდურისა)

— ერთი პატრონ ხანს შეაჩერეთ ეგ წარდგენა, ქალბატონო შულცი! კარლი შინ არის?
— დიდა, პატრონო არტურო, სწავლობს-ო, კმაყოფილებით წარმო-სთქვა მიხუტვა ადამიანმა და გვერ-ზედ მიდგა წყლის ჭურჭელი, რომ-ლითაც ეზოსა რწყავდა.
— კიდევ სწავლობს? ხომ კუთ-ზედ შეშლია მადდენის სწავლითა! მხიარულის ღიმილით წარმო-სთქვა ახალგაზდა, მაღალის თანის კაცმა, რომელსაც ფრაკი ეცვა, თანრი ხელ-სახეცა ეხვია და სახეზედ დღ-კაის შვილობა ეტყობოდა. კალს ხელში არტურის ცილინდრი ეტია და მეორე ხელით შუბლზედ ოვლის იწმენ-დავდა. ამა ერთი აქ შემომხედენ, განაგრძო არტურმა: მე სრულიად არაფერს არ ვაყვებ!
— თქვენ რაო, წამოილაპარაკა დე-დაბებმა: უაუოდ ყველაფერი დას-წავლიდგე ექნებათ! ძნელი რამ-კია ეს რაღაც ეგზამინა! თქვენ თუ არა რა გგონიათ, განაგრძებთ რა ვა-ჩემი შვილი?
— ნეტავი ჩემის თავისთვის ვიკო-

პროფესორი ხახანაშვილი გვეწვია. ამ ეპიოდ ჯერ ისევ ჩვენი იმყოფება. * * * მთა (საქართველოს სახმადრო გზა). შარშან ამ დროს წვიმა და ნიაღვრებისაგან გვექონდა მომზრე-ბული თავი და ღია-გაწვეტილ-ნი ვიყავით უგზობობის გამო. წყლს-ი თუმცა გზები კარგად გაიხარა და ხალხს ამ მხრივ შევიწროება თა-ვიღვან ასკილდა, მაგრამ, საწუხარ-როდ, ახლა გვალვამ და უწყობობამ ლამის არის ეს ისე უწყაულოდ უშო-საღლიანო ჩვენი მხარე სულ მი-წასთან გასწოროს და თივითა და პურით სარგებლობასაც ხალხი მოა-კლოს. მთელს მისსა და თიბათეშიც ხუთჯერ არ ყოფილა ავდარი და მა-შინაც ოლონდ ცოტაოდნად-კი შე-სველა ნამუშევარი. მეორე დღეს და-დგა ცხელი მზე და მისცა სახმრე-თის ქარი და ისე გამოაშრო და და-კლარა ჯეჯილი და ბალახი, რომ სულ ერთიანად თანრანას ფერად მოაქცია. გვალვას თან მოჰყვა ზო-გო სოფლების საუბედუროდ, სხვილ-ფების საქონლის სატკივარი თურ-ქული და პირისტიკილი და სულ კუჭად და ჰყრა საჭინელი. ამიგეს რითაც იქნება გავფუტვბთ, თუ დღერ-მთან ამ თვალ უჩინარს და სასტეს-მტერს ხოლორას მინც გადაგვარჩი-ნა. ჯერ-კი დღითი ჩვენსკენ შვენი-დობიანობა არის, მაგრამ ტბოლი-სი და კავკასის ხოლორასთან-კი ძლიერ შიშის ზარი დასცა აქაობა-სა. 8 ივლისს ამ გზაზედ ჩამოიარა ტელიოსიდან კაცვეში მცხოვრე-ბელმა მეფურგულე ურნიკოვმა, რომ-ელსაც ბარეს გარდა რამდენიმე მო-გზაურიც მიჰყავდა. როგორც ეხლო გავიგეთ, ის მეფურგულე და ერთი სხვა წვერი იქის ოჯახის 12 ივლისს უკვე გარდაცემილად და სამიჯ იმა-ვე სახლიდან ავადმყოფნი ხოლერ-ისი სამკურნალოში გაუგზავნიდა. როგორც მოგვსენებათ, ამისთანა ფურგულენების და მგზაურების ამისთანა თევშესაფრები ვახლავთ ქალაქ ტე-

ლისიდან კაცკაემლის ყველა ფოს-ტის სადგურს ახლოს სავაჭრო ეო-ბები. ამწუხაროდ ამ ეპიოდ ძალიან იმატა მდბობა მუშა ხალხის ტელი-ოსიდან კაცკაეში სიარულმა. ვკო-ნებთ, რომ სულ ხოლორას უფრთხო-დნენ.

* * * გიარას, 9 ივლისს, კერასჯე, მოსკოვის აზღვანა კანობლის სამცავეთი თავი მოაწმდა მარტარასანანის სტამ-ბას ასთა მწუხარბა პეტრე მარუსლა-გმა, გავს. „НОВ. ОБОЗ.“-ს პეტრან-საყად საწმოდეს. კარადგვაფუჯის ყო-კლად უსწეულოდ და უმეწეულოდ დაწა-ცოდა და ორდგე წაწა უსწეულოდ.

სამაპარიო მთავრობის ბანაკარუ-ღმანი.

ყოველად უსამდვედლოცა, ესწარ-ხოსო საბართვედლოცა, მთავარ-ეპისკოპოსო ქართლისა და კახე-თისჯე პალატი.

შეიავდ რა სულაწმებრავსა მსჯე-ღობასა შინა ჩქას დად-ნხოანა მწექს-მთავრად სასისქრთა იქებნი და ჯერ-თეგ აის მამობადე მწარეგადობა, რომ-ელიდაც უსწეულოდ განსწმდებოდა თქვე-სა-ში რწმუნებულ სამწეოს საკეთილოდ და მოგანდომე და მატეოდ მეცა სასწმრას-სა თქვესათვის განსწმდებოდას ჩქასსა სახითა-ყოფითა, გუწმდებოდა მასსავე წამდგეზანდეს ბრილიანტის ნიშნებს წმლისა კეთილ-მორწმუნისა დიდის მთავრისა ადელსანდერ ნეველის ორ-დენისასა.

შეიავდ რა თვის ჩქას დღევანთა თქვესა, დაეშეიავდ მწეადობე თქვენი. საწმდეს მისის იმბერატორების თვლიდებულსობის საყოფანის სწეითა აქურა: ადგესანდერ.

ისე ჩასციებია, რომ ლამის თან გა-დაწყვეს. კარლსაც ამიტომ დააწყე-ბინა სწავლა. ასე ჰგონია ეს სკო-ბისა მეეტლიანობა. თქვეც-კი ქალ-ბატონო, შულცი, მგონი ექიმობის-თანა აღდრა გგონიათ-რა. ჩემთვის-კი სულ ერთია; კარგი მეეტლე მირჩე-ნია ცუდს ექმნა.

— მართალი ბრძანებაა, მაგრამ ექი-მობა კიდევ სულ სხვა სახელია.

— ჰაი, ბაი-ო! და ცინეთი წარ-მოსთქვა არტურმა. „ბატონი ექიმი დიდი მხეცია!“. ახ, რა მშვენიერი სახელია! კარლუ-კი არ გგონიათ; იმაზედ არ მოგახსენებთ ამასა. რაც იმან იცის, იმის მეოთხედი რომ მე ვიციდგე, ძლიერ მოხარული ვიქნე-ბოდი, მეტადრე დღევანდელს დღე-სა. მაგრამ თქვენი მარგალიტი ღიზ-საღდაა? განაგრძო არტურმა და აქეთ-იქით დაიწყო ცქერა: რატომ არსაღ სწანს.

— შინ არის, აუთოვებს.

— ღიზა, სადა ხარ? ამა ერთი გა-მოვირინდი!-ო ხუმრობის კილოდა დაიბნა არტურმა... დღებებრმა ცო-ლოთა თვალდებ იმბერიზა.

— ღიზა ვერ გამოვა: საღამურად არის ჩასმული, რაი ასე ცხელი. — საღამურად არის ჩასმული? ბე-დნიერი ყოფილა! — ამოხობრით სთქვა არტურმა და კვლავ შუბლზედ ოფ-დი მოიწმინდა. ყველანი ჩემზედ უკე-

დაბნე სოფელი

(მოწერილი ამაგი)

სოფ. ჯიჩიტი. საღმარისა მხარე, 13 ივლისი. ხოლორის შიშმა ჩვენი სო-ფელთბიც აიტანა, აქაც დაფაცუ-რა ხალხი, აქაც დაიწეს გზების და ეო-ბების დასუფთავება. აქაური ბო-ქაული, მისდა საქებრად, ძალიან გულ-მოდგენით მოვიდა ამ საქმეს: არც დღე, არც ღამე მოსვენება არა აქვს; ამ ორი-სამი დღის წინათ იმა-ნა და ველისციხის ექმმა დაიბრეს ეო-ბური ყველა სოფლები და და-სოფლებით, თუ რამდენად გაუსუფთა-ვებით მცხოვრებლებს თავიანთი კარ-მიდამო. არავითარ საშუალებას არა ზოგავს სხენებელი ბოქაული, რომ თავისი საბოქაული, რამდენადც შე-საძლებელია, გაასუფთავოს და გა-წმინდოს მრავალგვარ უწმინდრო-ბისაგან. უნდა მოეახსენოთ, რომ წარმოგდგენელი უწმინდურება ყო-ფილა ჩვენს სოფლებში! ვერ წახავთ მისთვის მოსახლეს, რომლის სახლის წინაც ათის-ოცის წლის ნაყარი პო-რტუკისი პატივი არ იყოს დაგროვე-ბული. არიან ისეთი ოჯახი შეილებიც, რომელთაც დასამბილადგე ხელი არ უხლებიათ უწმინდურ სასუქის ზეირი-სათვის: იმოდენა მთები გაკეთებულა, რომ იმათი დაძვრა და ვატანა სო-ფელს გარეთ არამც თუ ერთს ოჯახს არ შეუძლიან, არამედ მიუღოს სო-ფელისათვისაც ვასაპირი იქნება.

ფების დღეობისათვის ორმოცის ამბობრა ხომ კიდევ სიმბადაც არა-ისი მოსელი არაოდეს. ფების ადგი-ლებითა აქ ამ საქათმეობი აქეთ, ან ის ვიწრო ადგილები, რომელნიც სახლ-სა და სახლის შუა დარჩენილა (კა-ხეთში ბევრს სოფელში სახლები ისე ახლო-ახლო არიან გაწმენბულნი, რომ ერთის სახლის სახურავი იქ თავებდა, სადაც მეორისა იწყებდა). ამ ადგილ-ებში დაწმენდა არაიის აზრათაც არ მისულია არაოდეს; წვიმა თუ რა-

თეს ყოფაში ხართ. თქვენ წყალი გიკრავთ ხელში, ღიზა საღამურად ყოფილა ჩაქმული და მე-კი ეს მი-უღის ფრაკი მაცვია. ემშაკმა წაიბოს პროფესორების თავი! ეხლა-კი მშვი-დობით, ქალბატონო შულცი, კარლ-თომ მინდა შევიდგე.

არტურს ექმნა, სარდადის სარ-თულში ჩავიდა, შულციების სახლში. დღებებმა კვლავ ეზოს რწყვა დაი-წყო.

არტური რომ შევიდა, კარლი მუ-შაობდა; მიელი სტალი წიგნებითა ჰქონდა საესე; ზეურციცადა და რვე-ილებს ადარებდა. ტანზედ კარლს ეუფრო მოკლე ხალათი ეცვა და მხრებთან ვარდევას ღამობდა. თვით უფრო მოკლე ხალათი ეცვა და მხრებთან ვარდევას ღამობდა. თვით კარლი კისერი დაბოლი, დიდ თავა და შუბლ კაცადმოლო, პატარა თვალე-ბი კაცო იყო. ყურები საშინლად გა-სწითლებოდა, სახეზედ მოქანცულო-ბა და ბევრი ნაშრომობა ეტყობო-და.

არტურმა მხარზედ ხელი დაქკრა. — ძმობილო, ნუ თუ არ მოგეწეწინა მავდენი ჯიჯინი?
— რას იზამ! ესწავლობ, ესწავლობ და ვატყობ, რომ სულ კიდევ რაღაც მაქლია.
— მინც სულ ვგრე დავგმობთება, გინდა ისწავლო, გინდა არა. ამა ერთი, თუ დღერთი გწმას, ვის შუბლიან ამ სისუღელის მთლიანად დასწავლო.

გარემე წაიღებდა იმ უწმინდურებას, თორემ სხვა საშუალება აქ არაოდეს არ უხმარება. ლოგინც ერთობ უწმი-დურება აქეთ შესწავლია: რომ შე-კერილა, მას აქეთ არ ღირსებია არც გარეცხა და არც გამწურება. ისეთი უნდა გქონდეს, რომ ნახვარ საათი მის ახლო იდგე. ჭურჭელსაც და სა-ზოგადოთ მიუღსავევეჯულობას სწო-რეთ ასეთივე სენი და ფერი აქეთ. სასწელო წულებიც—წყარობელი—ერთ-ობ ბინებოდა ინახება: ღორი, ძა-ლი, ძრისა, ვირი, ცხენი და სხვა მინაური და გარეული პირუტყვებიც იქა სმენ წყალს, საიდგენაც ხალხს მოაქვს სასწელო. ამას დაუმატეთ ის ყოველად წამდარი და მავდენელი სა-სწელები და საქმელები, რომელნიც ჩვენებურს ღუქებში იყიდება და მა-შინ თვალწინ წარმოვიდგებათ მკრთა-ლი სურათი იმ უსუფთობისა და უწმინდობისა, რომელშიაც იწყო-ვება ჩვენი სოფლები.

ამა მოდი და ამ გვერი სოფლები ერთსა და ორ კვირაში გასუფთავე. რა ქნას ერთმა კაცმა, რომ დაგპირა-ხობა და ენერჯილი არ გამოიჩინოს, თუ თვითონ მცხოვრებლები და სო-ფელის მოხელენი არ დახმარან? რამ-დენად ემხარებან სოფლებები და ამ-სოფელის მოხელენი, ამას ქვეითი მო-გახსენებთ.

თითქმის ერთი თვე იქნება, რაც ბოქაული გამოვლენა, რომ ბოქო-ში ხოლორა გაჩენილა, გუბერნატო-რისაგან ბრძანება მოგვივიდა გამოვი-ცხადო, რომ თვითებულმა მოსახლემ თავისი სახლი, გზო და გასადგვირი გზა სუფთად შეინახოთ, ამ დღიდაგ-ვედ შეუდგეთ და გასუფთავეთ. ამობრჩეთ თობილოდ-ხუთი სინდი-ლიანი კაცი, რომ იმათ მამასახლისთან ერთად თვალ-ყური აღევნონ, რათა ყველა მოსახლემ გასუფთავოს თავი-ისი სახლიც გზო. ამ „სინდილიანთა“ კაც-ებმა მამასახლისობით ძალიან „სი-ნილისიანად-კი“ შესარულეს ხალხს

— არ გინდა საღამოზედ ერთად გავიმეორებოთ? შევიკიბოთ კარლი.

— მე ვეგჭრადაც არ მომსულია. თვატური მივდივარ.

— დღეს მიღიხართ თვატრში, ეგ-ზამინის წინა დღით? მე მავას, სწო-რე მოგახსენოთ, ჩემს დღეში ვერ მოგახსენებდეს; გული ვერ გამწედა თვატრში.

— სწორედ დღეს უნდა წაივიდ თვატრში. ვინ იცის, ანა ხელო კიდ-ვე შემეძლებოდა უსირცხვილოდ სად-მე წყალს! აუცი, პროფესორები ჰნა-ხე? დღერთი, ეს რა სულელები ადამია პროფესორებთან დამარზად სიარული!

— დღეს საღამომადღე დავუბრე, მაგრამ შინ არც ერთი არ დამიხედა.

— მე-კი ყველაზე შინ დამიხედნენ. ეს არის ეხლა იმათგან მოვლდვარ. ნეტა ერთი მაღლ მოვიმარო ეს ომე-რი ფრაკი. სწორედ სატანჯველია ამ სიტყვით ფრაკი სიარული! მაგ-რამ ცოტაოდენი საქმე-კი გავაყვით! ფილოსოფოსი ღღინინი ლეინიკი თ გამამარბს ტყავსა. ცოტაოდნად უნ-და ვადვიეთობო რამე.

— მერე როგორ შეიტყე ევა? ჰკო-თხა კარლმა და განცვიფრებით შე-ხედა არტურსა.

— ძლიერ ადვილად, პირდაპირ იმას ვკითხე. იქედან ფიზიკის პრო-ფესორს ვფედელურად გასწეი. იმას-კი

მინდობილობა. ასე რომ ჩემი მხრით ხალხს ვურჩევ დაუფუყარი ძველი დაღვრის, როცა განსვენებულ წილს შინა აბრაამისა. ზეგონებულმა კაცებმა ერთი ორჯელ-სამჯერ აუარ-ჩამოაუარეს სოფელს, შეიტყეს, ვის მსუბუქი დღელი ჰყოფს, ვის დარღვეული ვარაგები, ვის წითელი ღვინო აქვს... შემდეგ მონახეს შავი გრილი, დასდნენ ამ შავს გრილში და დაიწყეს შენი მოწონებულ კვირე და არხალალოს ძახილი. სოფლის გასუფთავება ამათ ფეხებზე ეკლათ.

ათს ივლისს ექვსი დოქაული მოვიდნენ ჩემს სოფელში, რომ დათვალა-ლიერებიანთ, თუ რამდენად შესრულეს „სინდისიანმა“ კაცებმა სოფლის მინდობილობა. და რა ნახეს? რა მდგომარეობაშია ბოქალმა დასტოვა სოფელი, იმეგ მდგომარეობაში ნახა. დაუფრთხილები გამოსცხვია ძველი სანტარები და ახლა სხვანი და-ნიშნა: ვნახით ესენი როგორ დაასრულებენ თავიანთ საქმეს. მამასახლისის ამხივ ბოქალმა მარბის უფროსის ანკობა, რომეობა ჩამოართვა მამასახლისის თანამდებობა და გარდასცა მისი კანდიდატა.

უნდა სთქვას კაცმა, სოფელში ერთობ ჯიუტობენ, არ ასრულებენ არაფის დარჩევას, არ ესმით, რომ ეს უწინდურება ხოლერის ბუღთი გადიკტევა და შემდეგ შეეღა ძნეულია იქნება. „ის წელიწადი იქნება ი პატრივი აქა ძვეს და სატყვიარი არ გაუჩნდია და ახლა როგორ-და გა-აჩნდეს“. ე ჩენი წყაღება და დაღუ-პა ჰუნდათ, თორე რატომ აქამდის არ აუთქვამსთ-რა? ე მეორეთ მოსელის ნიშნება, ჩენი ცხოვრება აღარ უნდათ, თორე მათმეგობრე, ამ ცხელ ღღერეში, სასუქის სახედათ ვის სკა-ლიან? ამ გვარი ლაპარაკი გლეხო-ბაში ხორბალ იმისი. ამ გვარი მავა-ლითიკ მოხდა: ერთს გულეს ცივე-სტყვლებით ცოლი ჰყოფდა ავად და, როცა იმ სოფელში ექვსი მო-

ვიდა, მეზობლებმა უჩრქეს, ცოლი დაშალე, თორემ ექვსი წამლის და-აღვიენეს და ზეცხეს ვაფუშეკინე-ბო. იმანც აილი და ვენახში მიმა-ლა და, სინამ ექვსი არ წაივია, სახლში არ შევიდოვანა.

ამას წინაა, იფერია“-ში წაიკით-ხეს: იბეჭდება ქართულს, რუსულს და სომხურს ენაზე დარიგება, თუ როგორ უნდა მოიქცეს ხალხი, ვინო-კობა ხოლერა განდევნა უმოარ-ჩილესადა გთხოვთ, შეგვაცტობინოთ, სადა ეს დარიგება, ვისთანაა, ან იყი-ბეთ, თუ უფსოთ უფრედება ხალხს? ჩენე აქ მოვლად არაფერი არ ვიციოთ*).

პურის მოსავალი ჩვენეცნ საქები არ არის: პურს გუდაფუშტა მოვრია და თითქმის სულ ერთიანად წაახინდა. გაზაფხულის მოსავალი-სინიჩი და ფეტვი კიდევ სულ არ ვარვა: თითქმის თთვეზე მეტი იქნება წვიმა არ გვიღრ-სებია და გაზაფხულის მოსავალი მოგ ამოიწევა. სინიჩი ნახევარ არ მინე-ზევით აღარ ვაიზიხა და რაღაც ტაროს შვავესი გამოიტანა: ფე-ტვიც ასე ორ გოჯს არ ასცილებია. აქეთვე ძალიან სიციხეები დაიჭირა და სულ ერთიანად მოხრეუა აჭაურობა, სინდლე დარც მინდორს ეტყუება და აღარც ტყესა. მოუთმენლად მოვე-ლით წვიმის და ვაგრილებსა, მაგრამ სადაა, გერ არაფერს ნიშნებსა ეხე-დავთ ამისას.

*) ერთი დარიგება დაბეჭდა ტფილისის სასულიეროს მთავრობამ და დარიგა დაბა და სოფელში. ვაგრიის, როგორ მომხდეს რომ ეს დარიგება ვინითის სამამასახლისოს არ მივიღო. მეორე დარიგება დაბეჭდილ იქნა ტფილისის მოუფროსს ვანკარაგულით და დარიგდა უფრო ტფილისში.

თან წაიღებ. ხომ ეკარტის ლექცი-ებზედ გაქვს შედგენილი, არა? გა-დავათვლიერებ თვატრის წინადა და შემდეგ, იქნება სწორად ის დავისწო-ვია, რაც საჭიროა.

არა, ორგანიულ საგნების შესახებ ცოტად აღნიშნა სუსტად ვახლავარ. შენ-კი, რასაკვირველია, კარგად გეცო-დინება.

— იმედი მაქვს.
— მაშ შენ შეგიძლიან გულ-დამ-შვილებით იყო.

არტურმა დაიხურა გვერდზედ ცი-ლინდრი და წასცა დაბაირა. კა-რატში კიდევ მიმბრუნდა და უთხრა კარლოს: — თუ დავჯირდეს, შემიძლი ჩემთანა. მშვიდობით.

კარლი კვლავ წიგნებს ჩაუჯდა და ხან ამას დაეითხიებდა თავის თავსა და ხან იმას. საქმე ძლიერ კარგად მიდიოდა. მავრამ ძლიერ-კი იმეცა-დინა და ოზრომა უკანანსწლს თთვე-ებში! დრო გამოანგარიშებული ჰქონ-და თითოეულის საგნისათვის ცალ-ცალკე და ბევრჯელ ნაშუადღევსა და გათენებამდეც არ მოპშორებია წიგნებსა. ძლიერ გაიჭირვა საქმე, მაგრამ ესლა-კი ყველაფერი კარგა-თავის თავს, ყველაფერის პასუხიზა-და ჰქონდა.

აი კიდევ დაიწყო წიგნის კითხვა, მაგრამ უცრად კარი გაიღო და ოთა-

წამილი ჭაბუაისიზანე
(ხოლერის გამო)

6 ამ თთვისას მეტრის-მეტად შეგე-ფუტხუნა ბ-ნმა ოპანგოვმა, რომელ-საც, ტფილისიდან ჩამოსვლისთანავე, ხოლერის ნიშნები გამოაჩნდა. ამ შემ-თხვედმა, მართალია, დავანაღლა, შეგევიანა, მაგრამ ისევ სული მოვი-ბრუნეთ, არაღვანეც გავიდა რვა დე-და სხვა არაფერ ვახდა ავად. თავს ბევრი იმით ინუგეშებდა, რომ ალბად ხოლერა არ არისო, თორემ ერთბა-შად მოვედებოდაო; ბევრნი თუმცა დადამუშებულნი იყო, რომ ხოლერა თავი იჩინა, მაინც არა ტყდებოდა, რათა ხოლერის ამბავი არ გავრცელ-დეს და ზარალი არ მოგვეტყოს. ასე და ამ გვარად, ცოტად თუ ბე-გარად, დავმშვიდდით, ოპანგოვის ამ-ბავით თითქმის დავიფუყეთ, ხოლო 14-ს ამ თთვისას, ღამით, ხოლერის ნიშნებით ავად ვახდა პოლიციის ვა-რის-კაცი ჯულენძე; საზარლო ავად-მყოფი ბ-ნმა პოლიციის უფროსმა იმ წამსვე გავზავნა სამხედრო საავადმუ-ღოში, სადა ჯულენძე გადიოდა დილით 15 ამ თთვისას. რვა დღის განმავლობაში ესეც ორი შემთხვევა. ენა იმე თანამად არაფინა ჰყვირს, ქუთაისში ხოლერა არ არისო, ექი-მების მოგონილიაო. ხოლერის ნიშ-ნება რომ ქუთაისშიაც თავი იჩინა, ეს ადვილად დასაჯერებელია და მით უფრო მომეტებული ცდა და სიფხი-ზლე გვმართებს, რომ ამ საზიშნელ სენს ფრთები შევაკეცოთ. მართალი მოგახსენათ, ქალკის საბჭო, გამ-გეობა და პოლიცია მხნედ არან და ცილიობენ ეგ ადამიანთა მმსურავი სენი თავიდან ააცილონ ქუთათურებს. დღმერთმან ინებოს, ცდა და ხარჯბა უქმად არ ჩაუტარი. ამათთან ერთად ჩენი სახანირთა ექიმებიც შესაფე-რად მხნედ არიან და საგანგებო გულ-დაღებით ეკიდებიან თავიანთს მძიმე მოვალეობას. საზოგადოდ ქუთათური ექიმებიც არ უფრთხიან იმ არა სანა-ტრელს სტუმარს. ყველანი თათა-

წამილი რამდამდინ მიხატო.

წამს მე მსუფდა ჭაბუაყეთმა პარ-კვე-დაწყებთა სასწავლებელი დამკარსე-ბანას ქარაყელთ მჭამდასხისათვის, მა-გრამ დასმარება არაფინ მომცა და ამის-თვის ეს წინა დაუკანდასმდე განუხორ-ცილედავინა. დღეს რადგან ჭაბუაყელთ თავისი სკოლის გასამართავად ფონდ აქვს, აქა-აქადან შეგროვან, რომლი-თაც შეიძლება სკოლის დაარსება, ამი-

ახალგაზდა ქალს ღიმილმა გაღურ-ბინა სახეზედ.
— რას ამბობ! იმით უნდა გა-მეგლო, რომ აღერსინანდ მომეცეს!

— ნება არა აქვს, რომ აღერსინა-ნანდ მოგეცეს! გრცხველდეს! ნება არ უნდა მისცე, რომ მოგეღეროს! სწორედ უბედურებამა, რომ შენ თო-თონ არ გესმის ეს! გასწი და ამ საათში ჩაიციე. მე არ მინდა, რომ ეგრე დაგინახო ხოლმე.

ლოზმა თავი გაღვინა და თითქოს საყვედურით უთხრა მძასა:
— მე, რასაკვირველია, ფარჩის კა-ბეგითა და არმეებით ვერ მოვიხრთე-ბი, როგორც ის შენი გულის სა-ყვარელი ირთობა, მაკილა რომ არის.

— ლიზას შესქეცული კარლმა და ხელი დაუჭირა დასა: ადარ გაბელი ეგრე ლაპარაკი გვერტულაზე.
— ჰა, ჰა, წინარა! ღამის კისერი მილირიკო, რომ მეტად ფანჯარისათან როგორმე თვალი მოგბრა ხოლმე. ემა შენის აზრით, სირცხელი არ არის? იქნება გგონია, მე არა ვი-ცი არ!

კარლი ცდილობდა მღელვარება დაეფერა, მიუთითა ღიზას კარებისკენ და მკაცრად უთხრა:
— გასწი, დამეკარგე!
— ერთ ჰა! მე სრულიადაც არ მსურს, რომ ეგრე მელაპარაკო. — სრულიად დაწყნარებით სთქვა ლი-

ვიანთს ადგილზედ არან ხოლერის მილოდინში. ხოლო ზოგმა მათვან-მა შესაფერის სულის მხნებობა და სი-მტკიცე ვერ გამოიჩინა. „საცა არა სჯობს, გაცლა სჯობს კარისა მამა-ცისანგანო“; სწორედ ამ ბრძალის სიტყვებით ხელ-მძღვანელობს ერ-თი აჭაური ექიმთავანი, რომელიც, როგორც ამბობენ, დროებით სა-მსახურს თავს ანებებს. იქნება შე-საწყნარებელი რომ საბუთი აქვს იმ ექიმს, ხოლო ეგ საბუთი რა არის, არავინ იცის და ამიტომ ეს ამბავი არავინ მოსწონს.

რ-კი ხოლერის შესახებ დავიწყეთ ლაპარაკი, საჭიროდ ვრ-ცხთ ორიო-დე სიტყვით მოვიხსენიოთ ზოგი სა-შუალები, რომელთაც უმსაძლესა კაც-მა ხოლერას თავი მოარიდოს. ერთი საშუალებათავანი საჩივია. ამ გვარს საჩივის გამართავს, როგორც ამბობენ, ჩვენშიაც ამბობენ. ეგ ვანრახავა პე-ტად მოსაწონია, ხოლო ერთი რომ დავიწყებოთ: საჩივზედ არა ნაყლე-ბად სასარგებლო იქნებოდა ხალხისა-თვის, განსაკუთრებით სოფელთა-თვის, რომლებიც ყოველ დღე ქუ-თაისის ჩამოღიან საუკუნოდ, აღუ-ღებულნი წყალი იქნაინან სხვა-და-სხვა ადგილას; თორემ ამ სიტყვებში სოფელში ვინ იცის რას სავსე. სი-ცხისთან ილაჯ-გაწყვეტილი არ რი-ონად დაეფუშება, რომელიც ქუთაისში გაბინძურებულია და ამ საღმე დაუ-ქანში შევა—იქნება წყალი დამაღუ-ვინიანო.

წამილი რამდამდინ მიხატო.

წამს მე მსუფდა ჭაბუაყეთმა პარ-კვე-დაწყებთა სასწავლებელი დამკარსე-ბანას ქარაყელთ მჭამდასხისათვის, მა-გრამ დასმარება არაფინ მომცა და ამის-თვის ეს წინა დაუკანდასმდე განუხორ-ცილედავინა. დღეს რადგან ჭაბუაყელთ თავისი სკოლის გასამართავად ფონდ აქვს, აქა-აქადან შეგროვან, რომლი-თაც შეიძლება სკოლის დაარსება, ამი-

სათვის ამ წავსუელს დღეს თადარიგო გარ ჭაბუაყეთმა სკოლას დაარსების-თვის და სწავლას ამ მომავალს სწავის-თვის პარკელს კადვე დაეწევე. შარშან ჭაბუაყელთებმა სასწავლებელსათვის შე-ნობა დაამატეს. ახლა სხვა მოწოდებო-ბაც მაქვს და ამედა ჰქვია. შარ. წერ. — კათ. გამაგრ. საზოგადოებ* დაქმსა-რება და სასრულეში დარჩედ მომავლი-ნის სკოლას დაარსების საქმის. თუ თათი არ შექმევა, ამავე ჭაბუაყეთის სკოლა სასკოლათვად შეგროვანა ფული მათნე გამართავს, რომელთაც სკოლა გა-ამართავს და სწავლად დაიწყება ამ შემო-დგამისკდე. ამედა, ქველმოძქეული ქარ-თელთებეც შემაგვეყვანს სასკოლთავ-სკოლა წავსუელთ და სხვა სასწავლო საფე-რთო საგნებისათვის უფასოდ დასარა-გებლად.

მაკანეთის ცერო სკოლის დროებითი მ-სწავლებელი
კონსტანტინე ვაგარამაძე
ოზურგეთი.

გ ე ბ ე მ ა
17 ივლისი

ამბობს რამი. სამკურნალო სა-ბჭო იუწყება: ხოლერის დაუფრთხი-სთანვე მთელს იმპერიაში ის უაზრო ხმა გაისმა, რომ საავადმყოფოებში ზოგიერთები ცოცხლები დაშვარესეს; ექიმებიც არ აღმოჩნდა ერთი ისეთი, რომეობაც თავს ნება მისცა და გა-ზეთებში განაცხადა, რომ ამისთანა შემთხვევა შესაძლებელია ხოლერის-თან საჭიროდ დასწვლივების გამო. სამკურნალო საბჭო აცხადებდა, რომ როგორც საზოგადო ავადმყოფობა-ში, ისე ცეროდ ხოლერისთან სა-ავადმყოფოებში ამისთანა ამბავი შე-უძლებელია, რადგან მიცვლებული მხოლოდ მაშინ გააქეთ სენიავდენ, როდესაც ექიმს გაისჩავს და შეა-მორბუნებს მის სიველის, და, ამის გარდა, კანონის თანახმად, ხოლერით ავადმყოფს 24 საათზედ აღრე ვერ

ზამა: მაგრამ მე თითონ მინდა წაე-იდე. მე გგონია, ექიმობის სახელმა ესლავთ თავი აგრიო, იქნება გგონია რითიმე მეკობდე? ჯერ მოიცე, ექი-მობას ეღიისე და!

ლოზა გაბრუნდა და ამაცად გაეი-და ოთახიდან.

კარლს ბრაზის გამო ჯერ კიდევ ვერ დაეწყო წიგნის კითხვა, რომ უყურავდ ეზოდან ხმა მოესმა—იმი-სი ღღდა რომელიც მოსამსახუ-რეს ხმა-მალა უჯავრდებოდა. ყვი-რილი მთელს სახლში გიხმობდა. სხვა-და-სხვა სართულის ფანჯრებიდ-გან მოსამსახურე ქალებმა თავები გა-მოპყვეს. დედაბერი ცოტა ზრდილო-ბინს სიტყვებს ვერა ლაპარაკობდა.

„თქვე ავახსებო, მე თქვენ გირე-ნებთ, თქვე ასეთ-ისეთებო“ და სხვ. სახაპ-სხუებით ამბობდა კარლის დე-და, თუმცა საქმე სულ უზარალო რა-ოდაც იყო. მოსამსახურე ქალებიც ცდილობდნენ, რომ უფრო გაებრა-ზენინათ დედაბერი. „ახუ მღელვა-რებთ, დედაბერი დედაო! დიდა-ხა რომელიადაც ქაღმა და სხვებს საშინელი სიცილი აუტყდათ ამ სი-ტყვეზედ. დედა-ბერი ნიდავ ყვე-ლიან იმის ეუბნებოდა, ჩემი შვილი მათე ექვსი შეიქმნებოდა და მოსამსა-ხურე ქაღმა ამიტომ წასძახა ვასა-ხა რამეზნადაც ეს სიტყვები.“

ს. გვილიშვილი
(შემდეგ იქნება)

